

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2020, declarat de avocatul Igor Conoval în numele inculpatei

Ivanov Ludmila xxxx.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>27.03.2019 - 11.06.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>26.07.2019 - 22.10.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>13.01.2021 - 03.03.2021.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Căușeni din 11 iunie 2019, procesul penal în privința Ludmilei Ivanov, învinuită în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, a fost ***încetat din lipsa elementelor constitutive*** ale infracțiunii.

Ivanov Ludmila a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute de art. 335 Cod contravențional și sancționată cu 60 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpata Ivanov L., la 03.03.2019, aproximativ orele 18:30, urmărind scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestora, aflându-se în stradă, în fața stației auto, amplasată în apropiere de biserică din s. Xxxx, r-nul xxxx, a sustras în mod deschis, din mâna lui Petrușca Ion, telefonul mobil de model "Samsung Galaxy J2", la preț de 3000 lei, cauzând părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

Astfel, a comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpata a declarat că, ajunsă la locul conflictului, a observat că Petrușca I. filma și spunea că o să pună videourile pe internet. Reproșându-i că filmează copii, i-a smuls telefonul din mână, dar acesta a căzut jos.

Partea vătămată Petrușca Ion a relatat că, lângă stația de autobuse era gălăgie, se certau între ei Ludmila cu Valeriu Mereuță, fiind mai multe persoane acolo. Atunci a scos telefonul mobil și filma, iar Ludmila Ivanov i l-a smuls din mână și a plecat cu el în mașină. În cele din urmă a fost chemată poliția.

Martorul Ciubotaru Igor a explicat că, Petrușca I. a scos telefonul să înscrie sau să filmeze, iar Ivanov L. i-a luat telefonul din mână și a plecat cu el la mașina soțului ei. Apoi, a revenit. Ion i-a spus să-i întoarcă telefonul, dar doamna a zis că îl va întoarce când vine poliția.

În asemenea circumstanțe, învinuirea adusă inculpatei nu s-a confirmat. Ori, ultima a smuls telefonul mobil de la Petrușca I. nu pentru a-l însuși, dar pentru a preveni filmarea în situație obscenă a familiei sale.

Acuzatorul de stat nu a probat întrunirea elementelor infracțiunii imputate inculpatei, care se caracterizează prin intenție directă la sustragerea deschisă a bunurilor altor persoane, având scop de cupiditate.

Latura subiectivă a infracțiunii de jaf se caracterizează prin vinovăție sub formă de intenție directă. Pentru calificarea infracțiunii drept jaf este necesar stabilirea scopului special care este scopul de cupiditate, scop care nu este relevant la situația din speță, deoarece inculpata a acționat în scopul de a-și apăra onoarea familiei sale.

Astfel, probatoriul administrat nu a demonstrat că inculpata a comis infracțiunea de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Prin urmare, acțiunile inculpatei se încadrează în dispoziția art. 335 Cod contravențional pe semnele samavolnicia, adică exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, fără a se cauza vre-o daună considerabilă persoanei.

3. Procurorul în Procuratura raionului Căușeni, Leu Petru, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal la 6 ani închisoare, cu executare.

Apelantul a invocat că, sentința este una ilegală și neîntemeiată, care este contrară probelor administrate atât în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată.

Ori, Petrușca I. a declarat că Ivanov L., fără să spună ceva, cu forța în mod deschis i-a smuls telefonul mobil din mână sa, după care l-a lovit odată cu palma peste față. El a strigat din urma ei să-i întoarcă telefonul, în caz contrar va telefona la politie, la ce Ivanov L. a spus că nu-i întoarce telefonul mobil și că îi este indiferent unde va telefona. El a văzut cum Ivanov L. s-a urcat cu telefonul lui mobil, la care era aprins ecranul, în automobilul lor de model "VW Goff" de culoare roșie, după care peste aproximativ 2 minute a ieșit din automobil, însă deja nu a văzut telefonul mobil în mână ei...", declarații care pe deplin au demonstrat intenția directă a inculpatei de a sustrage bunul,

fiind prezent fără îndoială scopul de cupiditate, care s-a confirmat prin faptul ca ea s-a deplasat în automobil cu telefonul, după care a ieșit fără acesta.

Mai mult, declarațiile părții vătămate sunt pe deplin confirmate de către martorul Ciubotaru Igor, care a comunicat ca "...a văzut cum Ludmila i-a smuls telefonul mobil din mâna lui Petrusca Ion, după care l-a lovit cu palma peste față și a plecat. Ea s-a urcat în automobilul lor de model "VW Gofl III" de culoare roșie, având în mână telefonul mobil. Din automobil, Ludmila a coborât peste aproximativ 3 minute, însă după ce a ieșit din automobil, nu a văzut telefonul mobil la ea în mână...", precum și de către martorul Blaj Alexandru, care a comunicat că "când a venit poliția la fața locului, el a ieșit din școală, unde l-a văzut și pe Petrușca Ion, care striga - dați-mi telefonul. La fel a auzit glasul lui Ivanov L., care striga - eu l-am aruncat...", declarații care pe deplin au combătut cele menționate de către inculpată, martorii Ivanov Ion și Potânga Valentina.

Martorul Ciubotaru Igor a relatat că "...a văzut cum Ludmila i-a smuls telefonul mobil din mâna lui Petrușca Ion, după care l-a lovit cu palma peste față și a plecat. Ea s-a urcat în automobilul lor de model "VW Gofl III" de culoare roșie, având în mână telefonul mobil. Din automobil, Ludmila a coborât peste aproximativ 3 minute, însă după ce a ieșit din automobil, nu a văzut telefonul mobil la ea în mână. Petrusca Ion i-a solicitat L. Ivanov să întoarcă telefonul mobil, însă Ludmila a refuzat, spunând - nu o să-l vezi, iar peste aproximativ 10 minute a spus ca l-a aruncat, însă nu a arătat locul. Împreună cu Ion a telefonat de pe telefonul său mobil pe numărul din telefonul mobil care l-a sustras de la Ion, însă telefonul mobil deja era deconectat, din care cauza a telefonat la 112...", fapt ce pe deplin a probat scopul de cupiditate la care a făcut mențiunea în sentință. Or, în cazul în care inculpata nu avea scopul de cupiditate, ultima nu urma să meargă la automobilul personal, care era parcat în apropiere, să urce în el, să deconecteze telefonul de la Petrușca Ion, iar apoi să iasă din automobil fără telefon.

Astfel, acțiunile inculpatei s-au încadrat incontestabil în elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Dispoziția art. 335 Cod contravențional prevede samavolnicia, adică exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, fără a se cauza vreo daună considerabilă persoanei".

Drept efectiv presupune un drept statuat de lege, acte normative subordonate legii, hotărâri, acte administrative individuale, contracte, ori având la bază un alt temei juridic.

Drept presupus semnifică dreptul care nu-i aparține de jure făptuitorului, dar acesta consideră în mod eronat că-i aparține.

Prin urmare, inculpata nu a exercitat nici dreptul efectiv și nici dreptul presupus, având doar scop cupidant, manifestat prin sustragerea deschisă a telefonului mobil.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2020, apelul a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Ivanov Ludmila a fost condamnată în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 5 ani închisoare.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond eronat a reținut că în acțiunile inculpatei nu s-au constatat elementele infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (1) lit. f) Cod penal, dar a unei contravenții prevăzute de art. 335 Cod contravențional.

În ședința instanței de apel, inculpata a menționat că vina nu o recunoaște, a fost telefonată de Ivanov M., comunicându-i despre conflictul care a avut loc. Prin telefon se auzea foarte tare cum răcneau copii. Atunci ultima a ieșit în fugă spre locul conflictului. Ajunsă, a observat că Petrușca I. filma cele petrecute și spunea că o să pună videourile pe internet. Reproșându-i că filmează copii ei i-a smuls telefonul din mână, după care în încăierare telefonul a căzut.

Dar, vinovăția ei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, s-a dovedit integral prin cumulul de probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi:

declarațiile părții vătămate Petrușca Ion, că a văzut că se băteau mai multe persoane, dintre care i-a recunoscut pe Ivanov L., soțul ei împreună cu copiii, Blaj Alexandru, Brânză Valeriu și alte persoane. Văzând că se bat, s-au oprit cu prietenul său în fața stației auto, iar el a scos telefonul mobil de model "Samsung Galaxy J2", în care se afla cartela SIM de la compania "Orange" cu nr. xxxx, pe care îl ținea în mână dreaptă și a pornit înregistrarea cu dictofonul pentru a înscrie conflictul care avea loc în stradă, la o distanță de aproximativ 7 metri de la ei. Camera video nu a pornit-o. Ei stăteau într-o parte și nu s-au implicat în conflict, iar pe telefonul mobil a înregistrat audio conflictul aproximativ 10 minute. La un moment, de el și prietenul său, Ciubotaru Igor s-a apropiat Ivanov L., care a văzut că ține telefonul mobil în mână, și l-a întrebat din ce cauză înscrie. El i-a spus că pur și simplu ține telefonul în mână, la ce ultima, fără să spună ceva, cu forța, în mod deschis i-a smuls telefonul mobil din mână sa, după care l-a lovit odată cu palma peste față. El a strigat din urma ei să-i întoarcă telefonul, în caz contrar va telefona la poliție, la ce Ivanov L. a spus că nu-i întoarce telefonul mobil și că îi este indiferent unde va telefona. El a văzut cum Ivanov L. s-a urcat cu telefonul lui mobil, la care era aprins ecranul, în automobilul lor de model "VW Golf" de culoare roșie, după care peste aproximativ 2 minute a ieșit din automobil, însă deja nu a văzut telefonul mobil în mână ei. El repetat i-a spus să-i întoarcă telefonul mobil, la ce inculpata a declarat că "du-te și caută-l că l-am aruncat". Când i-a luat telefonul mobil, acest lucru l-a văzut Ciubotaru Igor. Telefonul mobil de model "Samsung Galaxy J2", pe care l-a procurat cu un an în urmă, în credit de la SA "Orange" din or. xxxx, la prețul de 4 000 lei, însă la moment apreciază telefonul mobil cu suma de 3000 lei. Ulterior, împreună cu angajații poliției a căutat telefonul la fața locului în preajma stației;

declarațiile martorului Ciubotaru Igor, că la data de 03.03.2019, el împreună cu prietenul său, Petrușca Ion, au fost la domiciliul său, după care pe la orele 18:00, s-au pornit la domiciliu lui Ion. Mergând pe drum, în stradă, în fața stației auto de lângă biserica din s. Xxxx r-nul xxxx au văzut că se băteau mai multe persoane, dintre care i-a recunoscut pe Ivanov Ludmila, soțul ei împreună cu copiii și Blaj Alexandru, iar alte persoane nu a recunoscut. El împreună cu Petrușca Ion, văzând că se bat, s-au oprit în fața stației auto, unde Ion a scos telefonul său mobil de model "Samsung Galaxy J2", de culoare neagră, pe care îl ținea în mână dreaptă, dar nu cunoaște motivul de ce îl ținea în mână. În timp ce stăteau în fața stației auto, de la conflictul care se petrecea la o

distanță aproximativ 7 metri de la ei, s-a apropiat Ivanov Ludmila, care a văzut telefonul mobil la Petrușca Ion în mână și l-a întrebat ceva, însă nu a auzit exact ce anume. Ulterior a văzut cum Ludmila i-a smuls telefonul mobil din mâna lui Petrușca Ion, după care l-a lovit cu palma peste față și a plecat. Ea s-a urcat în automobilul lor de model "VW Gofl III" de culoare roșie, având în mână telefonul mobil. Din automobil, Ludmila a coborât peste aproximativ 3 minute, însă după ce a ieșit din automobil, nu a văzut telefonul mobil la ea în mână;

declarațiile martorului Blaj Alexandru, care a comunicat că la data de 03 martie 2019 într-o zi de duminică, era la serviciu, unde lucrează în calitate de paznic la gimnaziu. A ieșit din școală, unde l-a văzut și pe Petrușca Ion, care striga "dați-mi telefonul". La fel a auzit glasul lui Ivanov Ludmila care striga "eu l-am aruncat". Apoi a discutat cu Petrușca Ion, care i-a spus că Ivanov L. i-a smuls telefonul mobil din mână și nu i l-a întors înapoi.

Astfel, s-a constatat, că la 03 martie 2019, aproximativ orele 18:30, urmărind scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestora, aflându-se în stradă, în fața stației auto, amplasată în apropiere de biserica din s. Xxxx, r-nul xxxx, a sustras în mod deschis, din mâna lui Petrușca Ion, telefonul mobil de model "Samsung Galaxy J2", la prețul de 3000 lei, fapt prin ce a cauzat părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

Prin urmare, acțiunile inculpatei corespund încadrării juridice a prevederilor art. 187 alin. (2) Cod penal, ca jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

În acest context, infracțiunea de sustragere deschisă a bunurilor altei persoane, prevăzută de art. 187 Cod penal, se consideră fapta ce se derulează în prezența proprietarului sau altui posesor, ori în prezența unor persoane străine, făptuitorul fiind conștient că persoanele prezente înțeleg caracterul ilegal al acțiunii lui, indiferent de faptul că ele au întreprins ori nu careva măsuri de curmare a acestor acțiuni.

Acțiunile de jaf și delapidarea averii străine se consideră consumate din momentul în care făptuitorul, intrând în posesia ilegală asupra bunurilor altei persoane, obține posibilitatea reală de a se folosi și a dispune de acestea la dorința sa.

Obiectul juridic special al infracțiunii îl formează relațiile sociale cu privire la posesia telefonului în valoare totală de 3000 lei, bun, ce are o existență materială și dispune de valoare materială și cost determinat, fiind bun mobil străin pentru inculpată; precum, și relațiile sociale cu privire la integritatea corporală a persoanei.

Latura obiectivă a infracțiunii imputate are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea de luarea ilegală și gratuită a telefonului; 2) urmările prejudiciabile sub formă de prejudiciu patrimonial efectiv în mărime de 3000 lei; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile; 4) modul deschis de sustragere; în context, infracțiunea imputată este una materială, ea se consideră consumată din momentul în care inculpatul a obținut posibilitatea reală de a se folosi și a dispune de telefonul mobil la propria sa dorință.

Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin vinovăție sub formă de intenție directă, astfel inculpata își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a

prevăzut urmările lor prejudiciabile și a dorit, în mod conștient, survenirea acestor urmări.

Concluzia cu privire la vinovăția inculpatei este bazat pe declarațiile părții vătămate Ion Petrușca, martorilor Alexandru Blaj și Igor Ciubotaru, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 03.03.2019, în baza cărui, în apropierea stației auto, la o distanță de aproximativ 20 m, nu a fost depistat telefonul mobil.

Ori, declarațiile părții vătămate Ion Petrușca a rezultat că, inculpata, la un anumit moment s-a apropiat de el, care văzând că el ține telefonul mobil în mână, l-a întrebat din ce cauză înscrie. El i-a spus că pur și simplu ține telefonul în mână, la ce Ivanov L., fără să spună ceva, cu forța în mod deschis i-a smuls telefonul mobil din mâna sa, după care l-a lovit odată cu palma peste față. El a strigat din urma ei să-i întoarcă telefonul, în caz contrar va telefona la poliție, la ce Ivanov L. a spus că nu-i întoarce telefonul mobil și că îi este indiferent unde va telefona. El a văzut cum Ivanov L. s-a urcat cu telefonul lui mobil, la care era aprins ecranul, în automobilul lor de model "VW Golf" de culoare roșie, după care peste aproximativ 2 minute a ieșit din automobil, însă deja nu a văzut telefonul mobil în mâna ei.

Prin urmare, în pofida faptului că inculpata a declarat că nu cunoaște unde se află telefonul și că l-a aruncat după ce l-a sustras de la partea vătămată, conform procesului verbal de cercetare la fața locului din 03 martie 2020, efectuat la locul comiterii faptei infracționale, în raza de 20 metri nu a fost depistat telefonul mobil. Deci, declarațiile inculpatei precum că nu a avut intenția să sustragă telefonul mobil, sunt declarative și se combat de probele analizate.

Or nerecunoașterea vinovăției de către inculpată, nu echivalează cu achitarea acesteia, devreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, cercetate și, după caz, verificate în ședința instanței de apel, au dovedit cu certitudine săvârșirea infracțiunii prevăzute de articolele 187 alin. (2), lit. f) Cod penal.

Prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpată și semnele componentei de infracțiune prevăzute de legea penală, faptă constatată s-a calificat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ca jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

În contextul celor relevate, este neîntemeiată soluția instanței de fond, precum că fapta inculpatei constituie o contravenție prevăzută de art. 335 Cod contravențional.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal și art. 75 Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatei, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților.

De asemenea, un rol primordial în aprecierea stabilirii și aplicării pedepsei, îl are pericolul social al faptei, sens în care valorile ocrotite de legea penală prin incriminarea faptelor trebuie evidențiate atât pentru restabilirea ordinii de drept, cât și pentru educarea vinovatului.

Coform art. 16 alin. (3) Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Ivanov L., în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor grave.

Circumstanțe agravante nu au fost stabilite, cele atenuante fiind săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni.

Astfel, Ivanov L. urmează a fi condamnată în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar pentru femei.

Ori, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatei, urmărind în acest sens comportamentul acestuia în viața socială, precum și cel din înainte și după săvârșirea infracțiunilor incriminate, în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpatei, corijarea și reeducarea acesteia este posibilă cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, executarea ei urmând a fi suspendată condiționat în baza art. 90 Cod penal.

5. Avocatul Igor Conoval, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și menținerea sentinței.

Recurentul a invocat că, instanța de apel urma să aprecieze critic declarațiile părții vătămate Ion Petrușca, deoarece nu au fost confirmate cu alte probe. La materialele cauzei nu există nicio probă ce ar demonstra că acestea sunt veridice.

Declarațiile părții vătămate au fost combătute prin declarațiile inculpatei, că a smuls telefonul din mâna lui Petrușca I. pentru ca ultimul să nu filmeze copiii ei.

Instanța de apel nu a ținut cont de pct. 2 din Hotărârea Plenului CSJ, Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor nr. 23 din 28.06.2004, potrivit căruia nu formează componența de sustragere faptele ilegale care sunt îndreptate nu spre luare, ci spre folosința temporară a bunurilor. Folosința temporară a bunurilor o va aprecia instanța ținând seama că făptuitorul nu urmărește scopul de cupiditate, deoarece nu dorește să treacă bunurile în stăpânirea lui definitivă.

Astfel, acțiunile Ludmillei Ivanov constituie o faptă ilegală, dar nicidecum nu este o sustragere deschisă a bunurilor prin prisma art. 187 Cod penal, or, acțiunile condamnatei cad sub incidența art. 335 Cod Contravențional, ca samavolnicia, adică exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, dacă fapta nu constituie infracțiune”.

Ivanov Ludmila nu a avut intenția directă și nici scopul sustragerii deschise a acestui bun pentru a beneficia de el și de a obține careva profit, fapt ce s-a confirmat prin declarațiile inculpatei și a martorilor audiați în prima instanță și ca consecință conchide o apreciere eronată a probelor de către instanța de apel.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de

procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect, se reține că recursul este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (pct. 5. din decizie).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, în situația în care apărarea nici nu a declarat apel, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (pct. 5. din decizie).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar ale apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (pct. 5. din decizie), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, corect casând sentința în care este constatată fapta inculpatei ca în rechizitoriu și pe art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal dar divergent fiind încetat procesul penal (pct. 1.-2. din decizie), legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatei, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor ei infracționale,

în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile declarațiile părții vătămate Petrușca I., ale martorilor Blaj A. și Ciubotaru I., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 03.03.2019 în baza căruia, în apropierea stației auto, la o distanță de aproximativ 20 m, nu a fost depistat telefonul mobil, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins versiunile și dovezile apărării, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatei a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile (*pct. 4. din decizie*).

Totodată, soluția instanței de apel coroborează și cu jurisprudența națională, conform căreia obiect material al sustragerii se consideră bunurile care la momentul săvârșirii infracțiunii nu-i aparțin făptuitorului, nu sunt proprietate a lui și care se afla în posesia proprietarului. În sensul legii, se consideră sustragere luarea ilegală și gratuită a bunurilor din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, Ca sustragere deschisă a bunurilor altei persoane, se consideră fapta ce se derulează în prezența proprietarului, unor persoane străine, făptuitorul fiind conștient ca persoanele prezente înțeleg caracterul ilegal al acțiunii lui, indiferent de faptul că ele au întreprins ori nu careva măsuri de curmare a acestor acțiuni. Jaful se consideră consumat din momentul în care făptuitorul, intrând în posesia ilegală asupra bunurilor altei persoane, obține posibilitatea reală de a se folosi și a dispune de acestea la dorința sa (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 28.06.2004, nr.23 - Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, pct. 1., 2., 4., 23.*).

Ori, prezența împrejurărilor enunțate, în speță și în acțiunile infracționale ale inculpatei, este demonstrată concludent prin probele administrate la caz.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul,

verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4 – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Igor Conoval, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2020, în privința inculpatei Ivanov Ludmila xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată la 02 aprilie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Victor Boico

